

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/11/2017
Identifikačné číslo spisu: 9015010019
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9015010019.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) H. G., bytom T., proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1010604/1/6259/2015 zo dňa 9. januára 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/109/2015-57 zo dňa 8. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím riaditeľa Kriminálneho úradu finančnej správy, ako prvostupňový správny orgán, č. 436/2014-KÚ FS zo dňa 30.10.2014 bol žalobca podľa § 34 ods. 1 písm. a) zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“) dňom 01.11.2014 preložený na Colný úrad Michalovce. Zároveň bol žalobca týmto rozhodnutím dňom 31.10.2014 odvolaný z doterajšej funkcie starší referent špecialista (4010), oddelenie organizačné, Kriminálny úrad finančnej správy, miesto výkonu štátnej služby Bratislava

2. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1010604/1/6259/2015 zo dňa 09.01.2015 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V odôvodnení žalovaný uviedol, že k preloženiu žalobcu došlo z dôvodu organizačnej zmeny realizovanej Personálnym rozkazom č. 114/2014-1010702 zo dňa 29.10.2014, pri ktorej došlo k zrušeniu doterajšej funkcie žalobcu a nevytvorila sa nová funkcia. Prevedenie, resp. preloženie na Kriminálnom úrade finančnej správy nebolo možné, pretože na Kriminálnom úrade finančnej správy nebolo v danom čase voľné systematizované

miesto colníka.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu ako nedôvodnú.

4. Krajský súd v odôvodnení konštatoval, že riaditeľ Kriminálneho úradu finančnej správy rozhodol o preložení žalobcu na základe svojej ustanovovacej pôsobnosti, ktorá mu vyplynula z Rozkazu ministra financií SR č. 1/2011 „Rozsah právomoci nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe colníkov (personálna a disciplinárna právomoc)“ ako i z § 33 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov, preto považuje žalobcovu námietku o vecnej nepríslušnosti riaditeľa kriminálneho úradu na vydanie rozhodnutia o preložení žalobcu medzi jednotlivými orgánmi štátnej správy za nedôvodnú.

5. Podľa názoru krajského súdu postupoval prvostupňový správny orgán v súlade so zákonom, keď na základe organizačných a systemizačných zmien rozhodol o preložení žalobcu. Žalobca v žalobe namietal, že skutočný stav nebol zistený v súlade s § 222 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, keď sa riaditeľ ani námestníci so žalobcom nerozprávali ani sa o ňom neinformovali u jeho priameho nadriadeného o vykonávaní jeho služobných činností. S uvedeným sa krajský súd nestotožnil a v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že štátnozamestnanecký pomer colníka je svojou povahou pomerom verejnoprávnym, kedy služobný pomer vzniká k štátu a štát ma výrazne odlišné postavenie ako napr. zamestnávateľ v súkromnoprávných vzťahoch. Zo zákona o štátnej službe colníkov vyplýva, že v rámci systemizácie na príslušný kalendárny rok prezident finančnej správy určí počet miest colníkov zaradených do platových tried v jednotlivých orgánoch štátnej správy v oblasti colníctva v nadväznosti na ich pôsobnosť a organizačnú štruktúru. V súlade s uvedeným, tak ako vyplynulo z administratívneho spisu, prezident finančnej správy Personálnym rozkazom č. 114/2014-1010702 zo dňa 29.10.2014 vykonal organizačné a systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtu funkcií colníkov na Kriminálnom úrade finančnej správy. V tejto súvislosti došlo k zrušeniu miesta žalobcu a nevytvorilo sa nové miesto, preto spoľahlivé vykonávanie služobných činností žalobcu nebolo v tomto smere potrebné ani zisťovať resp. mu preukazovať opak. Rozhodujúcim pre ďalší postup podľa § 34 zákona o štátnej službe colníkov bola skutočnosť, že k organizačnej zmene - zrušeniu miesta žalobcu došlo a nevytvorila sa nová funkcia. Vzhľadom na uvedené považuje krajský súd aj túto námietku žalobcu za nedôvodnú a skutočný stav zistený správnym orgánom za dostatočný.

6. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o rozšírení činnosti oddelenia organizačného ako i skutočnosti, že k vydaniu prvostupňového rozhodnutia došlo na základe interného riadiaceho aktu v rozpore s § 5 ods. 6 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva krajský súd uviedol, že predmetom prieskumu na základe žaloby, je rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorým podľa žalobcu došlo k zásahu do jeho subjektívnych práv, t. j. rozhodnutie, ktorým bol žalobca preložený a nie organizačná zmena ako taká, prijatá interným riadiacim aktom, ktorým došlo k zriadeniu a zrušeniu pobočiek Kriminálneho úradu finančnej správy. Taktiež skutočnosť, či došlo k rozšíreniu činnosti oddelenia organizačného, alebo naopak k jeho redukovaniu je vo vzťahu k preskúvanému rozhodnutiu právne irelevantná, vzhľadom na to, že podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia bola organizačná zmena, na základe ktorej došlo k zrušeniu funkcie žalobcu. Z tohto pohľadu vyhodnotil krajský súd uvedené námietky taktiež za právne irelevantné.

7. Krajský súd sa rovnako nestotožnil s námietkou žalobcu, že Zákonník práce je k zákonu o štátnej službe colníkov vo vzťahu „lex generalis“, pretože na štátnozamestnanecké vzťahy sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to zákon o štátnej službe colníkov výslovne ustanovuje. Jedná sa o tzv. delegovanú, odkazujúcu pôsobnosť. V predmetnej veci zo zákona o štátnej službe colníkov nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť, že by zákon o štátnej službe colníkov v súvislosti s jeho postavením ako zástupcu zamestnancov pre bezpečnosť a jeho preložením odkazoval na ustanovenia Zákonníka práce, konkrétne na § 240 ods. 8 a ods. 11.

8. Ďalej krajský súd konštatoval, že v súlade s § 181 S.s.p. možno žalobu podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy a túto môže rozšíriť podľa § 183 S.s.p., resp. doplniť len v lehote ustanovenej na podanie žaloby. Vzhľadom na uvedené sa krajský súd nemohol zaoberať písomným podaním žalobcu doručeným krajskému súdu dňa 16.06.2015 označeným ako doplnenie žaloby, pretože lehota na podanie žaloby žalobcovi uplynula dňa 15.03.2015.

9. Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia ako i konania, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo v intenciách námietok vznesených žalobcom konštatoval, že rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie boli vydané v súlade so zákonom, na základe náležite zisteného skutkového stavu.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 S.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

11. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca trvá na tvrdeniach, ktoré uviedol už v predchádzajúcich stupňoch konaniach, a preto navrhol kasačnému súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie eventuálne, aby zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že prvostupňový správny orgán nezistil presne a úplne skutočný stav veci. Personálny rozkaz prezidenta finančnej správy je v rozpore s § 5 ods. 6 zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva. Žalobca má za to, že vo veci preloženia podľa § 34 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe colníkov môže rozhodovať prezident finančnej správy. Sťažovateľ sa nestotožnil ani s názorom krajského súdu, ktorý sa nezaoberal jeho doplnením žaloby, pretože podľa jeho názoru to nijakým spôsobom nemohlo obštruovať riadne preskúmanie žaloby.

13. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi a závermi krajského súdu v napadnutom rozhodnutí, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.05.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

15. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutí správnych orgánov o preložení sťažovateľa na Colný úrad Michalovce, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok

vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil správny súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj sťažovateľom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 1 zákona o štátnej službe colníkov tento zákon upravuje štátnu službu colníkov a právne vzťahy súvisiace so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov colníkom sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu na Finančnom riaditeľstve Slovenskej republiky, Kriminálnom úrade finančnej správy alebo colných úradoch (ďalej len "orgán štátnej správy v oblasti colníctva").

Podľa § 2 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov služobný pomer sa zakladá k štátu.

Podľa § 2a ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov výkonom štátnej služby sa rozumie výkon oprávnení a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, činnosť vykonávaná na rozkaz alebo na pokyn nadriadeného a činnosť, ktorá je predmetom služobnej cesty.

Podľa § 5 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov systemizácia v štátnej službe (ďalej len „systemizácia“) určuje počet miest colníkov v štátnej službe v nadväznosti na pôsobnosť a organizačnú štruktúru orgánov štátnej správy v oblasti colníctva. Súčasťou systemizácie je objem finančných prostriedkov na služobné príjmy colníkov v štátnej službe.

Podľa § 5 ods. 5 zákona o štátnej službe colníkov obsadzovanie miest colníkov vo všetkých druhoch štátnej služby možno uskutočniť len za predpokladu, že miesto je vytvorené podľa schválenej systemizácie a je voľné.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov občan pri vzniku služobného pomeru colníka skladá služobnú prisahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to i s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!"

Podľa § 33 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov colník sa ustanoví alebo vymenuje do voľnej funkcie, ak spĺňa požadované kvalifikačné predpoklady na funkciu a ak tento zákon neustanovuje inak. Pri ustanovení alebo vymenovaní colníka do funkcie sa súčasne prihliada na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a zdravotný stav colníka.

Podľa § 33 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov colníka ustanovuje do funkcie a odvoláva z funkcie príslušný nadriadený.

Podľa § 34 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe colníkov colník v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na tú istú alebo na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo na iný orgán štátnej správy v oblasti colníctva (ďalej len "preloženie"), ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu jeho doterajšej funkcie.

Podľa § 34 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe colníkov organizačnou zmenou sa na účely tohto zákona rozumie zmena, pri ktorej sa zrušila doterajšia funkcia colníka a nevytvorila sa nová funkcia.

Podľa § 34 ods. 7 zákona o štátnej službe colníkov prevedenie na inú funkciu alebo preloženie sa vykoná odvolaním colníka z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do funkcie podľa § 33.

Podľa § 2 ods. 1 Zákonníka práce na právne vzťahy pri výkone štátnej služby sa vzťahuje tento zákon, len ak to ustanovuje osobitný predpis.

16. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

17. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého bol postup žalovaného, ako aj prvoinštančného správneho orgánu, pri vydaní napadnutého rozhodnutia v súlade so zákonom a správne orgány rozhodli na základe dostatočne zisteného skutočného stavu veci.

18. Po preskúmaní veci kasačný súd konštatuje, že personálnym rozkazom prezidenta finančnej správy č. 114/2014-1010702 zo dňa 29.10.2014 sa realizovali organizačné a systematizačné zmeny, pri ktorých došlo k zrušeniu doterajšej funkcie sťažovateľa a nevytvorila sa nová funkcia. Ide o vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správnomu orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné a nesmú byť v rozpore so zákonmi. Personálny rozkaz prezidenta finančnej správy preto nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/264/2009 zo dňa 05.04.2011).

19. V danom prípade má rozhodnutie riaditeľa Kriminálneho úradu finančnej správy (prvoinštančné rozhodnutie) charakter deklaratórneho právneho aktu, ktorým sa účastníkovi konania formálne vyhlasuje právny stav, ktorý fakticky nastal vykonanými organizačnými a systematizačnými zmenami v štruktúre Finančnej správy Slovenskej republiky, na základe personálneho rozkazu prezidenta finančnej správy č. 114/2014-1010702 zo dňa 29.10.2014.

20. Kasačný súd ku skúmaniu existencie voľných funkcií zodpovedajúcich pôvodnému funkčnému zaradeniu sťažovateľa analogicky poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 515/2016-19 zo dňa 23.06.2016, podľa ktorého „V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajti v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia. Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže „Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.“ Vzhľadom na citovaný ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže policajný zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru, potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.“

21. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 2 ods. 4 a § 33 zákona o štátnej službe colníkov je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že služobný pomer colníkov je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o právny pomer štátnozamestnanecký. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/264/2009 zo dňa 05.04.2011).

22. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku rozsudok z 27.6.2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96). Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená, ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii.

23. K veci kasačný súd analogicky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/40/2013 zo dňa 20.08.2014, v ktorom uviedol, že „Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávných vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania) splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie“ je proti samotnej podstate služobnej prísahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t. j. že sa podriadi potrebám policajného zboru na jeho zaradenie.“

24. Kasačný súd k veci dodáva, že § 33 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov uvádza, že colník sa ustanoví alebo vymenuje do voľnej funkcie a nie napr. do adekvátnej funkcie. Ustanovenie § 33 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov zároveň nezakladá zákonnú povinnosť nadriadeného skúmať, či sú voľne iné funkcie.

25. Vzhľadom na uvedené podľa názoru kasačného súdu bol postup správnych orgánov v súlade so zákonom, keď na základe organizačných a systemizačných zmien rozhodol o preložení sťažovateľa. Je nepochybné, že k organizačnej zmene týkajúcej sa sťažovateľa došlo z dôvodu, že došlo k zrušeniu miesta sťažovateľa a nevytvorila sa nová funkcia.

26. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

27. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

28. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.